

Vanhin Steven E. Snow

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Toivo

Meidän toivomme sovitukselta antaa meille iankaikkisen näkökulman.

Meidän perheemme kasvoi eteläisen Utahin aavikkoisilla ylängöillä. Sadetta on harvoin, ja kaikki toivovat, että vettä saadaan tarpeeksi tuleviin kesähelteisiin. Silloin, kuten nytkin, toivoimme sadetta, rukoilimme sadetta, ja huonoina aikoina paastosimme saadaksemme sadetta.

Siellä kerrotaan isoisästä, joka vei viisivuotiaan pojanpoikansa kävelylle kaupunkiin. Lopulta he tulivat pääkadun varrella sijaitsevaan pieneen ruokakauppaan ja jäivät nauttimaan kylmää virvoitusjuomaa. Paikalle ajoi toisesta osavaltiosta tuleva auto, ja sen kuljettaja kääntyi vanhuksen puoleen. Muukalainen osoitti pientä pilvettä taivaalla ja kysäisi: "Tuleekohan tuosta sade?"

"Toivottavasti", vanha mies vastasi, "ei niinkään minun puolestani, vaan pojan. Minä olen nähnyt, kun sataa."

Toivo on tunne, joka rikastaa joka päiväistä elämäämme. Toivo tarkoittaa tunnetta siitä, että kaikki kääntyy parhain päin. Kun toivomme jotakin, odotamme sitä innolla ja kohtuullisella luottamuksella. Tuollainen toivo tuo tiettyä rauhoittavaa vaikutusta elämäämme, kun odotamme luottavaisina tulevia tapahtumia.

Joskus toivomme asioita, joihin voimme vaikuttaa vain vähän tai

emme lainkaan. Toivomme hyvää säätä. Toivomme aikaista kevättä. Toivomme, että suosikkijoukkueemme voittaa maailmancupin, Super Bowlin tai maailmanmestaruuden.

Sellaiset toiveet tekevät elämätämme mielenkiintoista, ja ne voivat usein johtaa epätavalliseen, jopa taikauskoiseen käyttäytymiseen. Esimerkiksi minun appeni on todellinen penkkiurheilija, mutta hän on vakuuttunut siitä, että jos hän *ei* katso suosikkikoripallojoukkueensa peliä televisiosta, se todennäköisemmin voittaa. Kun olin 12-vuotias, halusin välttämättä pitää samoja likaisia sukkia jokaisessa nappulaliigan baseball-pelissä siinä toivossa, että voittaisimme. Äitini käski minun säilyttää niitä verannalla talon takana.

Toisina aikoina meidän toiveemme voivat johtaa unelmiin, jotka voivat innoittaa meitä ja saada meidät toimimaan. Jos toivomme menestystä paremmin koulussa, tuo toive voi toteutua ahkerasti opiskelemalla ja tekemällä uhrauksia. Jos toivomme pelaavamme voittajajoukkueessa, tuo toive voi johtaa johdonmukaiseen harjoitteluun, omistautumiseen, yhteistyöhön ja lopulta menestykseen.

Roger Bannister oli englantilainen lääketieteen opiskelija, jolla oli kunnianhimoinen toive. Hän halusi olla

ensimmäinen ihminen, joka juoksee mailin alle neljässä minuutissa. Lähes koko 1900-luvun alkupuoliskon ajan yleisurheilun harrastajat odottivat malttamattomina päivää, jolloin rikottaisiin mailin neljän minuutin haamuraja. Vuosien varrella monet erinomaiset juoksijat olivat päässeet lähelle, mutta neljän minuutin haamurajaa ei silti rikottu. Bannister omistautui kunnianhimoiselle harjoitusaikataululle toiveenaan toteuttaa tavoitteensa tehdä uusi maailmanennätys. Urheilupireissä jotkut olivat alkaneet epäillä, ettei mailin neljän minuutin rajaa edes voitaisi rikkoa. Asiantuntijoina pidetyt olivat jopa tehneet oletuksia, että ihmisruumiin olisi fysiologisesti mahdotonta juosta niin pitkää matkaa sellaisella vauhdilla. Eräänä pilvisenä päivänä 6. toukokuuta 1954 Roger Bannisterin suuri toive toteutui! Hän ylitti maaliviivan ajassa 3.59,4 ja teki uuden maailmanennätyksen. Hänen toiveestaan rikkoa mailin neljän minuutin haamuraja tuli unelma, joka saavutettiin harjoittelulla, kovalla työllä ja omistautumisella.

Toivo voi innoittaa unelmia ja kannustaa meitä toteuttamaan niitä. Toivo ei kuitenkaan yksin saa meitä onnistumaan. Monet kunnioitettavat toiveet ovat jääneet täyttymättä haaskirikkouduttuaan hyvien aikomusten ja laiskuuden karikoihin.

Huomaamme, että meidän vanhempien hartaimmat toiveet keskittyvät omiin lapsiimme. Toivomme, että heistä kasvaa ihmisiä, jotka elävät vastuullisesti ja vanhurskaasti. Sellaiset toiveet särkyvät helposti, jos emme näytä hyvää esimerkkiä. Pelkkä toivo ei tarkoita sitä, että lapsemme kasvavat vanhurskaudessa. Meidän täytyy viettää aikaa heidän kanssaan perheilläsä ja hyödyllisissä perhetoiminnoissa. Meidän täytyy opettaa heitä rukoilemaan. Meidän täytyy lukea heidän

kanssaan pyhiä kirjoituksia ja opettaa heille tärkeitä evankeliumin periaatteita. Vain silloin on mahdollista, että hartaimmat toiveemme toteutuvat.

Emme saa koskaan antaa toivon väistyä epätoivon tieltä. Apostoli Paavali kirjoitti, että meidän tulee kyntää toivossa (ks. 1. Kor. 9:10). Toivominen rikastaa elämäämme ja auttaa meitä odottamaan innolla tulevaisuutta. Kynnämme peltoja elämässämme viljelymielessä tai kuvaannollisesti, on ehdottoman tärkeää, että meillä myöhempien aikojen pyhillä on toivoa.

Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa toivo on sitä, että Hänen seuraajansa haluavat saada iankaikkisen pelastuksen Hänen sovitukseensa kautta.

Se on todellakin toivo, joka meillä kaikilla täytyy olla. Juuri se erottaa meidät muusta maailmasta. Pietari kehotti Kristuksen varhaisia seuraajia olemaan ”aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu” (1. Piet. 3:15).

Meidän toivomme sovituksesta antaa meille iankaikkisen näkökulman. Sellainen näkökulma antaa meidän nähdä tämän hetken tuolle puolen lupaukseen iankaikkisuuksista. Meidän ei tarvitse jäädä ansaan yhteiskunnan häilyvien odotusten asettamien ahtaiden rajojen sisäpuolelle. Olemme vapaita odottamaan selestistä

kirkkautta, sinetöityinä perheeseemme ja rakkaimpiimme.

Evankeliumissa toivo liitetään lähes aina uskoon ja rakkauteen. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on opettanut: ”Toivo on yksi kolmijalkaisen tuolin jaloista yhdessä uskon ja rakkauden kanssa. Nämä kolme vakauttavat elämäämme huolimatta rosoisista ja epätasaisista pinnoista, joille saatamme toisinaan päätyä.” (”Toivon ääretön voima”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 21.)

Mormonin kirjan viimeisessä luvussa Moroni kirjoitti:

”Sen vuoksi täytyy olla uskoa; ja jos täytyy olla uskoa, täytyy olla myös toivoa; ja jos täytyy olla toivoa, täytyy olla myös rakkautta.

Ja ellei teillä ole rakkautta, te ette mitenkään voi pelastua Jumalan valtakuntaan; ettekä te voi pelastua Jumalan valtakuntaan, ellei teillä ole uskoa; ettekä voi, ellei teillä ole toivoa.” (Moroni 10:20–21.)

Vanhin Russell M. Nelson on opettanut, että ”uskon juuret ovat Jeesuksessa Kristuksessa. *Toivo* keskittyy sovitukseen. *Rakkaus* ilmenee ’Kristuksen puhtaassa rakkaudessa’. Nämä kolme ominaisuutta ovat yhteenkietoutuneita kuin köyden säikeet, eikä niitä voi aina tarkasti erottaa toisistaan. Yhdessä niistä tulee meidät selestiseen valtakuntaan yhdistävä liekaköysi.” (”A More Excellent Hope”, *Ensign*, helmikuu 1997, s. 61.)

Kun Nefi aikakirjansa lopussa profetoi Jeesuksesta Kristuksesta, hän kirjoitti: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan” (2. Nefi 31:20).

Tämä ”täydellinen toivon kirkkaus”, josta Nefi puhuu, on toivo sovituksesta, iankaikkinen pelastus, jonka meidän Vapahtajamme uhraus teki mahdolliseksi. Tämä toivo on kautta aikain johtanut miehiä ja naisia tekemään merkittäviä asioita. Muinaiset apostolit vaelsivat maan päällä ja todistivat Hänestä ja lopulta antoivat henkensä Häntä palvellessaan.

Tällä taloudenhoitokaudella monet varhaiset kirkon jäsenet lähtivät kodistaan sydän täynnä toivoa ja uskoa, kun he matkasivat länteen halki suurten tasankojen kohti Suolajärven laaksoa.

Mary Murray Murdoch liittyi kirkkoon Skotlannissa vuonna 1851 ollessaan 67-vuotias leski. Hän oli pienikokoinen nainen, vain noin 140-senttinen ja hädin tuskin 40-kiloinen. Hän oli synnyttänyt kahdeksan lasta, joista kuusi eli aikuisikään. Hänen kokonsa vuoksi hänen lapsensa ja lastenlapsensa kutsuivat häntä hellästi ”pikkumummoksi”.

Hänen poikansa John Murdoch ja hänen vaimonsa liittyivät kirkkoon ja lähtivät Utahiin vuonna 1852 kahden pienen lapsensa kanssa. Huolimatta oman perheensä vastoinkäymisistä John lähetti neljä vuotta myöhemmin äidilleen tarvittavat varat, jotta tämä voisi tulla perheen pariin Salt Lake Cityyn. Pientä kokoaan paljon suuremmalla toivolla varustettuna Mary aloitti vaivalloisen matkan länteen kohti Utahia 73 vuoden ikäisenä.

Ylitettyään turvallisesti Atlantin hän liittyi lopulta huono-onniseen Martinin käsikärrykomppaniaan. Nuo käsikärrypioneerit aloittivat matkansa

länteen heinäkuun 28. päivänä. Tuon komppanian kärsimykset tunnetaan hyvin. Ryhmän 576 jäsenestä kuoli melkein neljäsosa ennen kuin he pääsivät Utahiin. Vielä useammat olisivat menehtyneet ilman pelastusoperaatiota, jonka presidentti Brigham Young järjesti lähettämällä joukon vankkureineen ja tarvikkeineen etsimään hädässä olevia, hankiin juuttuneita pyhiä.

Mary Murdoch kuoli lokakuun 2. päivänä 1856 lähellä Nebraskan Chimney Rockia. Siellä hän menehtyi uupumukseen, pakkaseen ja matkan kärsimyksiin. Hänen hauras kehonsa yksinkertaisesti petti pyhien kohtamien fyysisten kärsimysten uuvuttamana. Kun hän makasi kuolemaisillaan, hänen ajatuksensa olivat hänen perheensä luona Utahissa. Tämän uskollisen pioneerin viimeiset sanat olivat: ”Kertokaa Johnille, että kuolin kasvot kohti Siionia.” (Ks. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdoch on esimerkki siitä toivosta ja uskosta, jota niin monet varhaisista pioneereista osoittivat urhoollisella matkallaan länteen. Nykyajan hengelliset matkat eivät vaadi sen vähempää toivoa tai uskoa kuin nuo varhaisten pioneerien matkat. Meidän haasteemme voivat olla erilaisia, mutta vaikeudet ovat aivan yhtä suuria.

Rukoilen, että meidän toiveemme johtavat vanhurskauttamalla unelmiemme täyttymiseen. Rukoilen erityisesti, että toivomme sovitukselta vahvistaa uskoamme ja rakkauttamme ja antaa meille iankaikkisen näkökulman tulevaisuudestamme. Rukoilen, että meillä kaikilla olisi tämä täydellinen toivon kirkkaus. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Larry M. Gibson

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

Aaronin pappeuden pyhät avaimet

Herra haluaa jokaisen Aaronin pappeuden haltijan kutsuvan kaikkia tulemaan Kristuksen luokse – alkaen hänen omasta perheestään.

Yksi pojistani päätti 12-vuotiaana kasvattaa kaneja. Rakensimme häkit ja hankimme eräältä naapurilta yhden ison uroskanin ja kaksi naaraskania. Minulla ei ollut aavistustakaan, mihin olimme ryhtymässä. Hyvin pian vajamme pursusi kaneja. Nyt kun poikani on jo aikuinen, minun täytyy tunnustaa hämmästykseni siitä, kuinka niiden määrää säädeltiin – naapurin koira kävi aina silloin tällöin vajassa harventamassa kanilaumaa.

Sydämeni kuitenkin liikuttui, kun näin poikani veljiensä kanssa huolehtivan ja suojelevan niitä kaneja. Ja nyt he ovat aviomiehiä ja isiä, kelvollisia pappeudenhaltijoita, jotka rakastavat ja vahvistavat omia perheitään ja huolehtivat niistä.

Sydäntäni lämmittää, kun näen teidän Aaronin pappeuden nuorten miesten valvovan, tukevan ja vahvistavan lähipiirissänne olevia, mukaan lukien perheenne, kooruminne jäsenet ja monet muut. Kuinka rakastan kaan teitä.

Hiljattain seurasin, kun eräs 13-vuotias nuori mies erotettiin diakonien koorumin johtajan tehtävään.

Myöhemmin piispa kätteli häntä ja puhutteli häntä ”kooruminjohtajaksi” selittäen koorumin jäsenille, että hän oli puhutellut nuorta miestä kooruminjohtajaksi tähdentäköseen tämän kutsumuksen pyhyyttä. Diakonien koorumin johtaja on yksi niistä ainoistaan neljästä henkilöstä seurakunnassa, joilla on johtamisen avaimet. Niiden avaimien avulla ja neuvonantajiansa kanssa hän johtaa koorumia Herran innoittamana. Tämä piispa ymmärsi, mikä voima on johtokunnalla, jota johtaa henkilö, jolla on pyhät pappeusavaimet ja joka käyttää niitä. (Ks. OL 124:142–143.)

Myöhemmin kysyin tältä nuorelta mieheltä, oliko hän valmis johtamaan tätä suurenmoista koorumia. Hän vastasi: ”Minua pelottaa. En tiedä, mitä diakonien koorumin johtaja tekee. Voitko sinä kertoa minulle?”

Sanoin hänelle, että hänellä on hieno piispakunta ja neuvoja, jotka auttaisivat häntä tulemaan menestyksekkääksi ja voimalliseksi pappeusjohtajaksi. Tiesin, että he kunnioittaisivat hänellä olevia pyhiä johtamisen avaimia.